

ДРУГА НЕДЕЉА ВЕЛИКОГ ПОСТА

manastirjesu.org.rs/?q6-2016-03-21-10-42-34

Друга недеља Великог поста названа је пачиста, јер долази након чисте недеље. У овој недељи Великог поста слави се и спомен светог Григорија Паламе, архиепископа Солунског, који је од јеретика Варлаама заштитио учење о божанствености благодатне светлости којом је Господ засијао на Тавору и која озарује човека након најдубљег подвига молитве и поста. Ово је, да тако кажемо, празник победе православног подвижништва над рационалистичким лажним учењима која одричу значај подвига поста. Такође, ове недеље Црква моли Господа за благодатно просвећење свих који посте и који се кају. У богослужењу ове седмице упоредо са жаљењем због греховног стања човека уздиже се пост као пут ка унутрашњем благодатном просвећењу.

Свети Григорије Палама још као дете долазио је у додир са светогорским монасима и мистичким пустињацима. Године 1318. у својој 21. години отишао је на Свету Гору. Неколико година касније, под утицајем свога учитеља Григорија Византинца, саградио је себи келију у малом сеоцету код Верије и живео је строго испосничким животом око 5 година, окружен само десетином пустињака. Био је исихаста и велики део живота је провео у потпуном ћутању. Боравио је 5 дана у току седмице сам у својој келији; излазио је само суботом и недељом, када би сишао у манастир Лавру на Литургију и Причешће и потом би се поново враћао у самоћу своје келије.

Говорио је да “онима који желе да се потпуно предају молитвеној самоћи, не само што им је неугодно разговарање и општење са мноштвом људи, него и са онима који живе на исти начин као и они. То бива зато што се тиме прекида стални и омиљени разговор са Богом, а сабраност ума, којом се одликује унутарњи и

истински монах, разбија на два дела а понекад и на више делова.”

КИЈЕВО-ПЕЧЕРСКА ЛАВРА

"Једна од највећих тајни су пећине испод Кијевопечерске Лавре. Тешко ће са тачношћу може рећи колико стотина километара су дуге и где све иду. Предање каже да се пећине протежу до Черњигова, Почајева и Пскова. У њима је десетине хиљада монаха сахрањено, велика већина су светитељи, њихове мошти миришу, многе точе и миро, не знају им се имена. Непуни километар пећина је доступан јавности где се налазе нетрулежне мошти 128 Преподобних Отаца печерских. Прави град испод земље на неколико нивоа. Ту се може ући са посебном дозволом владике Павла. То је толико велико да се можете заувек изгубити. У пећинама се сваки дан служи Литургија. Нико не зна колико има затворника испод земље, јер Лавра је једна од највећих мистерија света.

Лавра је Трећи удео Мајке Божије. У њој се налази Дом Богородице до краја света. У њој ће се одиграти велике ствари везане за цело човечанство. Ту се чувају, у архивама из Совјетског периода, извештаји научника који доказују да Свето Причешће може изменити генетски код. Лавра је на обронцима поред реке Дњепра и у пећинама је влага 100%, али уопште није загушљиво. Кроз километарске ходнике дува благ освежавајући ветрић. Највеће чудо поред нетрулежних моштију је што у ваздуху у пећинама, на зидовима нема ни 1% вируса и бактерија, а недељно кроз њих прође и преко 150.000 људи. Извештаји лекара и научника из 2018.године кажу да ко 20 минута проведе у Пештерама Кијевске Лавре здравствено стање му се поправља за 80%.

ВЕЛИКА ЈЕ МАЈКА БОЖИЈА!"

БЛАЖЕНА МАТРОНА МОСКОВСКА

Рођена је 22. новембра 1881. године у селу Себино (Тулска област). По рођењу је била слепа. Живела је у сиромашној сеоској породици. На крштењу је добила име Матрона у част преподобне Матроне Цариградске. Од раног детињства показивала је дарове прозорљивости и исцељивања. Предвиђала је несреће и упозоравала људе. Као мала ишла је у ходочашће у Кијево-Печерску лавру, Тројице-Сергијеву лавру, Петроград и до других светиња Русије. Посетиле су Кронштат где је упознала Светог Јована Кронштатског.

У седамнаестој години изненада су јој се одузеле ноге. У младости Матрона је предсказала револуцију. 1925. године напустила је родни дом и преселила се у Москву. Пре рата живела је код свештеника Василија и његове попадије Пелагије, док нису ухапшени. Најдуже је боравила (1942—1949) на Арбату. Боравећи у Москви, Матрона је често одлазила у своје село, или су је звали да помогне некоме, или би се ужелела своје мајке и својих најближих. У току дана Матрона је примала по педесетак људи који су јој долазили са својим душевним и телесним невољама. Ником није одбијала да пружи помоћ, али је препознавала оне који су јој долазили са злим намерама. Умрла је 2. маја 1952. године. Сахрањена је по њеној жељи, на Даниловском гробљу, крај цркве „да би могла да слуша службе Божије“. У недељу православља, 8. марта 1998. године, са благословом Патријарха Московског и целе Русије Алексија II, извршено је обретеније моштију велике подвижнице XX века Блажене матушке Матроне. Мошти Свете Матроне пренете су у Покровски женски манастир у Москви.